

НОВИЙ ЧЛЕН РОДИНИ

ТАТО НЕ ВІРИТЬ ВЛАСНИМ ОЧАМ, МАЛО
РОЗМОВЛЯЄ, БАГАТО РОЗМІРКОВУЄ ТА
ДОЗВОЛЯЄ КОШЕНЯТІ ПРИБОРКАТИ СЕБЕ

Тато теж сумував, однак доля кошеняти зовсім його не цікавила. Він шкодував, що йому не випало поговорити із Сусанкою. Він не знав, що вона відчуває, чи болить у неї все ще щиколотка й чи сумує вона за ним. Він знав, що мама чекає на звістку з лікарні та йому було не дуже приємно від того, що доведеться її розчарувати.

Мама вдома приготувала вечерю і, звичайно ж, одразу запитала про Сусанку. Тато сказав, що Сусанка

проспала весь той час, що він там був, і, щоби хоч якось розрадити ситуацію, почав розповідати їй про справи на роботі. Посеред змістовної розмови про роботу в офісі він раптом зрозумів, що не поцікавився кошеням. Відразу ж виправився:

«Ти ще не розповіла мені, як твій похід до притулку. Передача пройшла без проблем?»

Мама знічено опустила очі.

«Та, так...», – ухильно відказала вона.

Тато подумав, що вона нині поводить себе точнісінько як Сусанка, коли щось накоїть. *Як же вони схожі, мої дівчатка*, вирішив він, намагаючись розтлумачити її слова. Раптом з-під столу пролунало: «Няв!»

Тато з недовірою подивився на маму.

Мама лише зняковіло зморщила ніс і розгублено зізналася. «Я не змогла. Власне, спочатку я його там залишила, як ми й домовлялися, проте потім мені стало так його шкода, що я повернулася... І, до речі, це кицька», – додала вона.

Тато покійрно сів за стіл. «Сусанка буде щасливою». Він пригадав, як вона дивилася на кошеня. Однак про